

Arrest

nr. 269 227 van 2 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 januari 2022.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, *die loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder

toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, in werking getreden op 3 februari 2020, werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Kosovo, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Kosovo dat hem iets zal worden aangedaan door zijn broer of door de mannen bij wie hij schulden heeft gemaakt.

De commissaris-generaal stelt in eerste instantie dat verzoeker geen bijzondere procedurele noden heeft. Zo verklaart verzoeker verstrooid te zijn en met een trauma te kampen, maar volgt hij geen vorm van psychologische behandeling. Ook op de vraag om een medisch logboek voor te leggen heeft verzoeker niet gereageerd. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat verzoeker niet over de cognitieve vaardigheden zou beschikken om op adequate wijze zijn asielrelaas uiteen te zetten. Nog betreffende verzoekers beweerd psychologische problemen wordt er op gewezen dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal stelt vervolgens dat verzoekers houding in schril contrast staat met wat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht. Zo (i) bleef verzoeker een tijdlang in Italië en diende hij daar geen verzoek tot internationale bescherming in, louter omdat hij gehoord had dat het moeilijk zou zijn, zonder zich te informeren, (ii) liet verzoeker ook in Frankrijk na om een verzoek in te dienen, tevens omdat hij zou hebben gehoord dat ze verzoekers daar op straat lieten leven, (iii) kan van een verzoeker die vreest om terug naar zijn land van herkomst te keren worden verwacht zijn nood om bescherming kenbaar te maken zodra hij zich in een ander land bevindt, en (iv) doet het tevens afbreuk aan verzoekers vermeende nood om bescherming als hij zijn verzoek louter laat afhangen van het advies van anderen zonder zich zelf te informeren. Bovendien heeft verzoeker ook in België weinig interesse getoond voor het indienen van een verzoek tot internationale bescherming. Zo liet hij na op te dagen op zijn eerste interview bij DVZ, heeft hij geen objectief bewijs van zijn reden voor zijn afwezigheid, en achtte hij het pas opportuun een nieuw verzoek in te dienen toen hij werd ontslagen van zijn job in België.

Verder wordt gesteld dat verzoeker zijn relaas niet met één document staaft, hoewel hij zelf stelt over voldoende bewijzen in Kosovo te beschikken, en waarvoor hij ruimschoots tijd kreeg om deze te bekomen. Hij heeft nog hier nog steeds geen plausibele verklaring voor, terwijl van een verzoeker kan worden verwacht dat deze spontaan alle nuttige elementen voorlegt.

Verder wordt er nog op gewezen dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt, en is ook zijn gedrag in navolging van de vermeende seksuele handelingen bevreemdend. Zo (i) maakt hij de ene keer gewag van drie gevangenisstraffen en de andere keer van twee, (ii) is hij tevens niet eenduidig over de duur van zijn straffen, (iii) stelt hij de ene keer dat hij werd aangerand door vrienden, en de andere keer omwille van schulden, door de vrienden van een man waarvoor hij werkte, (iv) spreekt hij de ene keer over een gijzeling en de andere keer wordt deze niet vermeld, en komt verzoeker niet verder dan te stellen dat hij dit wel heeft besproken, wat niet blijkt uit de neerslag van het interview, (v) bleef verzoeker na de beweerde aanranding nog een jaar in Mitrovice, en kwam hij wederom terug toen hij even in Pristina heeft verbleven, (vi) zou verzoeker er in totaal nog vier tot vijf jaar hebben verbleven, (vii) is dit zeer bevreemdend nu de mannen die hem zouden hebben aangerand net in deze stad verblijven, wat afdoet aan het geloof in zijn asielrelaas, (viii) weet hij niet wanneer de aanranding zou zijn gebeurd, wat bevreemdend is nu hij zelf aangeeft dat dit een zeer tekenend moment was, (ix) verklaart hij afwisselend dat dit vijf of zes jaar geleden was en is het niet ernstig dat hij zich dit niet zou herinneren, (x) en kan hij niet voorhouden dat dit zou komen door een opgelopen trauma nu dit op geen enkele manier wordt gestaafd.

Tot slot wordt er nog op gewezen dat verzoeker nauwelijks heeft getracht nationale bescherming te bekomen in de jaren dat hij met een vrees voor zijn leven in Mitrovice verbleef. Zo (i) blijkt dat hij zeer lang heeft gewacht met naar de politie te stappen, (ii) beperkt hij zich tot een blote bewering waar hij stelt dat ze hem niet hebben geholpen, (iii) overtuigt het niet dat hij er geen geld voor had nu hij eerder een gratis advocaat van de staat toegewezen kreeg, (iv) is hij zich niet gaan informeren over mogelijke stappen die hij nog zou kunnen nemen, (v) beperkt hij zich tevens tot blote beweringen dat de politie corrupt zou zijn die hij geenszins staaf, en (vi) blijkt uit de COI van 1 april 2021 dat in Kosovo maatregelen werden en worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen.

Betreffende het motief rond een voorgehouden vete met een eigenaar van een biljartzaal, stelt de Raad dat verzoeker dit motief in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht, waardoor dit onverminderd overeind blijft.

3.2. Betreffende de procedurele noden stelt verzoeker dat het niet aan hem toekomt om een medisch attest bij te brengen, maar aan de tegenpartij om een arts aan te stellen of dit zelf te evalueren.

De Raad stelt dienaangaande dat het gaat om een aanvraag tot internationale bescherming, waarbij het in de eerste plaats aan de verzoeker is om alle voor hem nuttige elementen aan te halen en hiervan stukken te voegen. Bovendien is verzoekers beweerde psychologische toestand door de verwerende partij geëvalueerd, en is besloten dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker niet over de cognitieve vaardigheden zou beschikken om op adequate wijze zijn asielrelaas uiteen te zetten. Ook waar verzoeker nog stelt dat hij procedurele noden zou hebben omdat hij het slachtoffer zou zijn geweest van aanranding, kan hetzelfde worden besloten.

3.3. *Betreffende verzoekers houding, stelt hij dat men dit kan begrijpen nu het duidelijk zou zijn dat de omstandigheden voor asielzoekers in Italië en Frankrijk niet menswaardig zijn. Betreffende België stelt hij dat dit door zijn psychologische problemen komt. Deze medische toestand is ook de reden waarom er inconsistenties zijn rond de chronologie van zijn relaas, en ook waarom hij weigert zich te laten opvolgen, omdat hij er wantrouwen voor heeft. Ook betreffende zijn houding omtrent de aanranding stelt verzoeker dat dit te wijten is aan zijn psychologische problemen.*

Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan de desbetreffende motieven. De commissaris-generaal heeft reeds vastgesteld dat verzoeker zich niet zelf heeft geïnformeerd en louter is afgegaan op de info van anderen, en wordt bovendien benadrukt dat een verzoeker die zelf stelt nood te hebben aan internationale bescherming, de eerste kans zou nemen om internationale bescherming te bekomen. Waar hij nog verwijst naar zijn psychologische problemen, blijkt uit de bestreden beslissing tevens dat hier geen stukken van voorliggen, en dat medische problemen niet binnen de criteria vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de bestreden beslissing. Verzoeker betwist tevens niet dat hij geen stukken kan voorleggen hoewel hij zegt dat hij deze wel heeft, en hij beperkt zich tot te stellen dat dit 'stigmatiserend' zou zijn, wat uiteraard niet volstaat.

3.4. *Tot slot, betreffende de situatie in het land van herkomst, stelt verzoeker dat talrijke bijgevoegde documenten aantonen dat hij geen bescherming zal kunnen genieten. Verder stelt verzoeker nog dat een kennis van hem gelijkaardige problemen heeft gehad, dat de Franse Raad van State in oktober 2014 heeft besloten Kosovo uit de lijst van veilige landen te nemen, en dat de aangehaalde documenten de verklaringen van zijn zoon versterken.*

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan het desbetreffende motief. Zo gaat hij niet in op de vaststellingen dat hij zeer lang heeft gewacht om naar de politie te stappen, louter beweert dat ze hem niet wilden helpen, het niet overtuigt dat hij geen geld had voor een advocaat en niet de moeite deed zich verder te informeren, en blijkt uit de COI dat in Kosovo maatregelen worden genomen tegen corruptie. Verzoeker gaat niet in op zijn concrete situatie en beperkt zich tot het verwijzen naar louter algemene informatie. Hij maakt niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Kosovo onjuist zijn. Verder begrijpt de Raad verzoeker niet waar deze het heeft over een kennis die geen kennis blijkt te zijn, en de verklaringen van verzoekers zoon die verder niet wordt vermeld. Waar nog wordt verwezen naar de beslissing van de Raad van State van Frankrijk, stelt de Raad dat uit de bestreden beslissing blijkt dat Kosovo op heden beschouwd als een veilig land van herkomst, zoals blijkt uit het koninklijk besluit van 15 december 2019 in België.

4. *Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 januari 2022, voert verzoekende partij (bij monde van haar advocaat) aan dat zij lijdt aan zware psychiatrische problemen en daardoor zeer kwetsbaar is. Zij benadrukt dat zij door haar ouders werd verstoten. Op de vraag of verzoekende partij kan aantonen dat zij medische ondersteuning nodig heeft, stelt zij over geen medische documenten te beschikken.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en valabele argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers slechts tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en argumenten, zoals het feit dat zij thuis niet meer welkom zou zijn -verzoekende partij verklaarde eerder tijdens haar persoonlijk onderhoud vanuit België nog wel stiekem contact te hebben (gehad) met haar moeder (zie notities van het persoonlijk onderhoud van 29 april 2021, p. 5)- en dat zij ernstige psychische problemen heeft. Ze gaat evenwel niet in het minst op en slaagt er dan ook niet in een ander licht te werpen op hetgeen dienaangaande eerder in de bestreden beslissing en voornoemde beschikking wordt vastgesteld, zoals o.a. het feit dat zij haar psychische problemen niet met enig document staft. Ter zitting bevestigt verzoekende partij over geen medische stukken te beschikken, waardoor die vaststelling aldus onverminderd gehandhaafd blijft.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 14 januari 2022 opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS